

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **J. Ž.**, zast. I. K., obecnou zmocněnkyní, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 25615/2010-17210 ze dne 25. srpna 2010.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo na základě jejího odvolání změněno rozhodnutí České plemenářské inspekce ze dne č.j. 911/2008-ČPI ze dne 7. srpna 2008, a to tak, že žalobkyni byla podle ustanovení § 27 odst. 8 písm. a) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen plemenářský zákon), uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč. Správního deliktu se žalobkyně měla dopustit porušením povinnosti uvedené v ustanovení § 22 odst. 1 plemenářského zákona, neboť při kontrole provedené dne 19. března 2008 bylo zjištěno, že neměla označených a identifikovatelných celkem osm kusů turů. Současně bylo provedenou kontrolou zjištěno, že žalobkyně neměla ve stájovém registru zapsaných osm kusů turů a nepodala hlášení do ústřední evidence o narození těchto zvířat. Evidence rovněž vykazovala nedostatky; osm kusů turů nebylo evidováno, z čehož sedm jich bylo starších šesti měsíců. K těmto osmi kusům dobytka pak chyběly průvodní listy. To vše mělo ve svém důsledku vést k porušení povinností uvedených v ustanovení § 23 odst. 1 písm. b), písm. c) a § 23 odst. 4 písm. a) plemenářského zákona. Dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě namítá, že tvrzení žalovaného nemají oporu ve spisu a jsou vyloženě smyšlená. K tvrzení, že u osmi kusů turů nebyly zajištěny ani nejzákladnější povinnosti stanovené plemenářským zákonem, zdůrazňuje, že podle § 22 odst. 2 písm. a) plemenářského zákona označování jiným, než stanoveným identifikačním prostředkem nebo jiným, než stanoveným způsobem, nemá narušovat nebo být zaměnitelné s označováním podle tohoto zákona a vyhlášky. Ustanovení § 22 odst. 5 plemenářského zákona navíc jednoznačně uvádí, že označované zvíře, které není označené podle odst. 1, nelze přemísťovat. Zvířata však nikdy přemísťována nebyla. Zdůraznila také, že ani nikdy nebyla odvážena na porážku. Nemohl tak být hlášen ani žádný úhyn. Celkově vzato uvedla, že sankce uložená za takový správní delikt je v rozporu se zákonem, neboť zvířata byla jinak označena a v mezidobí nebyla nikdy tato zvířata přemísťována. Ona sama tedy žádná zákonná ustanovení neporušila a ani porušit nemohla. V tomto kontextu naopak připomněla, že se opakovaně žalovaného dotazovala na možné způsoby označování zvířat. Dotazovaný orgán však nikterak na žádosti žalobkyně nereagoval.

K tvrzení spočívající v neobjednání potřebných ušních známek, nezaslání hlášení do ústřední evidence a nevyžádání průvodních listů vztahující se k předmětnému skotu žalobkyně uvedla, že v průběhu realizované kontroly v místě chovu zvířat – dne 19. března 2008 – byl vydán zákaz přemísťování všech chovaných zvířat. Toto opatření však bylo ke dni 17. června 2008 zrušeno, a to s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v mezidobí v plné míře zjištěné nedostatky odstranila. Pokud tedy bylo toto opatření zrušeno, pak nelze považovat za pravdivé tvrzení žalovaného, že nebyly nakoupeny ušní známky.

Ve vztahu k době trvání údajného porušování zákona žalobkyně uvedla, že ani tato tvrzení žalovaného nejsou pravdivá. Údajná kontrola v objektu hospodářství Bolehošť totiž dne 19. března 2010 nikdy realizována nebyla. I přes uvedené skutečnosti však žalovaný uvádí, že k porušování právních předpisů docházelo ode dne 9. září 2006 do dne 19. března 2010. Toto tvrzení však žalobkyně označila za lživé, neboť žádná kontrola dne 19. března 2010 v objektu hospodářství žalobkyně realizována nebyla. V této souvislosti rovněž zdůraznila, že v březnu roku 2010 již byly veškeré vytýkané vady napraveny.

Současně odmítla, že by její jednání mohlo vést k ohrožení funkčnosti celého systému. Žalobkyně se neztotožnila ani s námitkou žalovaného spočívající v tvrzení, že by v důsledku takového jednání mohla být České republice uložena restrikce spočívající v omezení či zákazu obchodování se zvířaty, neboť musí být brán zřetel na plemenářský zákon ukládající povinnost označování zvířat i jinak a jiným způsobem. V tomto kontextu žalobkyně uvedla, že pokud žalovaný neví, jak jinak by mohla být zvířata označována, pak neměl toto ustanovení vtělovat do zákonné úpravy.

Závěrem žalobkyně namítla nepřiměřenost a nedostatečné odůvodnění uložené sankce. Při stanovení sankce nebylo přihlédnuto k tomu, že jediným pochybením žalobkyně byly nedostatky v označování turů, které však řádně a v určité lhůtě odstranila. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobkyně zmatečné a nepřezkoumatelné. S ohledem na shora uvedené skutečnosti pak žalobkyně navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného a uložení povinnosti žalovanému zaplatit náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný odkázal na spis správního orgánu prvního i druhého stupně, zejména pak na protokol o kontrole ze dne 19. března 2008.

K argumentu žalobkyně, který se týká přemísťování zvířat, úhynu a jiného označení zvířat, žalovaný uvádí, že podle ustanovení § 22 odst. 1 plemenářského zákona jsou chovatelé označovaných zvířat povinni zajistit jejich označování identifikačními prostředky způsobem a

v termínech stanovených vyhláškou č. 136/2004 Sb. Z žaloby není jasné, jaká jiná označení má žalobkyně na mysli. Podle § 10 odst. 5 vyhlášky je stanoveno, že nelze-li tury označit ušní známkou z důvodu poškození, zánětu či deformace ušních boltců, označí se náhradním způsobem tak, aby nedošlo k záměně s jinými tury. Tento způsob značení je chovatel povinen neprodleně zaznamenat do stájového registru. Ani tato výjimka však neopravňuje chovatele, aby zvířata nezaregistroval v ústřední evidenci a nenechal jim vystavit průvodní listy skotu. Z protokolu ze dne 19. března 2008 navíc vyplývá, že v den kontroly se v hospodářství žalobkyně nacházelo osm zvířat, která nebyla označena podle příslušných ustanovení vyhlášky.

Ustanovení § 22 odst. 6 písm. a) plemenářského zákona se vztahuje na ty případy, kdy chovatel žádá o vydání duplikátu ušních známek a v tomto mezidobí, než jsou mu doručeny, označí svá zvířata způsobem ve vyhlášce neuvedeným či kdy chovatel nad rámec k označení zvířat podle příslušných ustanovení vyhlášky označí tato zvířata ještě dalším označením pro své soukromé potřeby. Zákon tedy neumožňuje, jak se žalobkyně nesprávně domnívá, označit zvířata pouze jiným způsobem než citované právní předpisy stanoví. Ve výše uvedených případech je chovatel naopak povinen zjistit, aby označení jiným než stanoveným identifikačním prostředkem nebo jiným než stanoveným způsobem nenarušovalo nebo nebylo zaměnitelné s označováním podle tohoto zákona a vyhlášky.

Také není jasné, proč žalobkyně argumentuje odkazem na § 22 odst. 5 plemenářského zákona, neboť v daném případě byla sankce uložena za nedostatek spojený s nenahlášením narození zvířat a evidenční nedostatky v ústřední evidenci, nikoliv za přemísťování či úhyn zvířete neoznačeného v souladu s § 22 odst. 1 plemenářského zákona.

K argumentaci žalobkyně o tom, že splnila zvláštní opatření uložené dne 19. března 2008 a tudíž jí neměla být uložena pokuta, žalovaný uvádí, že zvláštní opatření podle plemenářského zákona se ukládá vedle pokuty. V daném případě bylo nezbytné uložit zvláštní opatření spočívající v zákazu přemísťování všech zvířat do hospodářství nebo z hospodářství žalobkyně. K tomu, že byly zjištěné nedostatky následně odstraněny, bylo následně přihlédnuto při rozhodování o výši pokuty.

V části odůvodnění ve slovech „ani objednala” došlo k chybě v psaní, když z celého rozhodnutí i z podkladů není možné vyložit si text jinak, než že žalobkyně ušní známky „neobjednala”. O obdobnou chybu se jedná rovněž na straně 5 rozhodnutí v datu kontroly, kdy ze spisu i z celého obsahu rozhodnutí je zcela zřejmé, že kontrola byla provedena dne 19. března 2008, toto datum je uvedeno v rozhodnutí několikrát, jak ve výroku, tak i v odůvodnění rozhodnutí. K navazující argumentaci, že není poznat, jakými úvahami se správní orgán při uložení sankce řídil, žalovaný odkazuje na velmi podrobné odůvodnění výše pokuty uvedené v napadeném rozhodnutí.

K tvrzení žalobkyně, že nemohlo dojít k ohrožení funkčnosti celého systému, neboť zvířata mohou být i jinak jiným způsobem označována, žalovaný upozorňuje, že jeho argumentace se opírá o přímo aplikovatelný právní předpis Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1760/2000 Sb. ze dne 17. července 2000.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

K tomuto vyjádření podala žalobkyně repliku, ve které zdůraznila, že ve spise není žádný záznam o kontrole provedené dne 19.3. 2010. Pokud jde o tvrzení o tom, že zvířata nebyla „nikdy označena”, žalobkyně opětovně poukazuje na to, že dne 17.6. 2008 Česká plemenářská inspekce konstatovala, že žalobkyně v plné míře odstranila všechny zjištěné

nedostatky. Nikdy na žádném dokumentu nebylo psáno, že žalobkyně ohrozila Evropskou unii nebo že ohrožuje bezpečnost potravin. Takovéto výmysly žalovaného musí být skutečně doloženy řádnými důkazy.

Pakliže v rozhodnutí žalovaného na straně 5 jsou správní delikty tučně vytištěny a o tyto delikty se žalovaný opírá, pak nelze přijmout od žalovaného, že je to chyba v psaní. Žalovaný nemůže takto vydávat rozhodnutí, neboť má kvalifikované úředníky, kteří si toto nesmí dovolit a žalobkyně není povinna sama posuzovat, co je z rozhodnutí platné či co je legrace. Takové rozhodnutí je nezákonné.

Žalobkyně pak opětovně zdůrazňuje, že zvířata měla označena dle svého, nikam je nepřemísťovala, nevyvážela ani neporážela.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Tak předně, ve správním spisu je založen protokol o kontrole označování a evidence turů v hospodářství žalobkyně zahájené dne 19. března 2008. Podle protokolu se v kontrolovaném objektu nacházelo 13 zvířat, z nichž osm nebylo nikdy označeno. Rovněž osm zvířat nebylo vedeno ve stájovém registru a evidováno nebylo ani v registru zvířat ústřední evidence. Těmto zvířatům nebyly vydány průvodní listy skotu. Podle kontrolního závěru žalobkyně porušila § 22 odst. 1 a § 23 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 4 plemenářského zákona.

V souvislosti s uvedenou kontrolou vydala Česká plemenářská inspekce dne 19. března 2008 rozhodnutí o uložení zvláštního opatření – zákazu přemísťování všech zvířat do nebo z hospodářství žalobkyně. Dne 17. června 2008 bylo toto opatření zrušeno, neboť žalobkyně zjištěné nedostatky odstranila.

Příkazem č. j. 786/2008-ČPI ze dne 1. července 2008, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč za porušení § 22 odst. 1 a § 23 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 4 písm. a) plemenářského zákona. Proti příkazu však podala žalobkyně odpor.

Rozhodnutím České plemenářské inspekce č. j. 911/2008-ČPI ze dne 7. srpna 2008 byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč. Sankcionovaný skutek vymezila inspekce takto: „Inspekce při provedené kontrole v oblasti ‚označování a evidence turů‘ dne 19. března 2008 na hospodářství Bolehošť, reg. č. CZ 52002346 zjistila, že chovatelka porušila povinnost uvedenou v ustanovení § 22 odst. 1 plemenářského zákona, neboť neměla osm kusů turů označených a identifikovatelných. Na úseku evidence chovatelka neměla ve stájovém registru zapsaných osm kusů turů, nepodávala hlášení do ústřední evidence o ‚narození zvířat, jejich úhynu, ztrátě, utracení a přemístění‘, vykazovala v ní evidenční nedostatky (8 ks turů neevidováno, z toho 7 ks turů starších 6 měsíců – dodatečně dohlášení kódy 27, 28) a chybělo jí 8 ks průvodních listů skotu. Tímto jednáním chovatelka porušila povinnosti uvedené v ustanovení § 23 odst. 1 písm. b), c) a odst. 4 písm. a) plemenářského zákona.“ V odůvodnění svého rozhodnutí inspekce uvedla, že vycházela z kontrolních zjištění, a tato zjištění popsala. Dále uvedla, že při stanovení výše pokuty přihlédla k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání, době trvání, jejich následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

Rozhodnutím č.j. 34007/2008-17210 ze dne 7. října 2008 žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. K žalobě žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 327/2008-55 ze dne 12. května 2010 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Poté vydal žalovaný v pořadí druhé, touto žalobou napadené, rozhodnutí, a to rozhodnutí č.j. 25615/2010-17210 ze dne 25. srpna 2010, jímž prvoinstanční rozhodnutí České plemenářské inspekce změnil tak, že znění jejího rozhodnutí zcela nahradil novým zněním (citovaným shora), když formulačně upřesnil vymezení skutku, jímž se žalobkyně měla dopustit správního deliktu. Výše uložené pokuty zůstala nezměněna.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný ocitoval právní úpravu, podle níž věc posoudil a následně uvedl, že při kontrole dne 19. března 2008 bylo na hospodářství žalobkyně zjištěno, že ze 13 zvířat přítomných na hospodářství nebylo 8 zvířat označeno v souladu s platnou právní úpravou. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně neměla ve stájovém registru zapsáno osm kusů zvířat a nepředávala o svém chovu turů pověřené osobě do ústřední evidence správné a úplné údaje stanovené vyhláškou. Žalobkyně neměla v ústřední evidenci zvířat evidováno osm kusů turů, přičemž neodeslala hlášení do ústřední evidence o jejich narození. Na osm zvířat žalobkyně nepředložila průvodní listy skotu.

K tvrzením žalobkyně uvedeným v odvolání žalovaný uvedl, že nemají vliv na zjištěný a prokázaný stav věci v den kontroly. Odvolání neobsahuje argumenty vyvracející skutková zjištění a ani nové skutečnosti, které by mohly mít vliv na uložení pokuty či její výši. V protokolu o kontrole jsou porušení plemenářského zákona prokazatelně doložena, přičemž pokuta nebyla uložena pro porušení zákona spočívající v nehlášení úhynu, přemísťování a utracení zvířat, ale pro nenahlášení narození zvířat na formuláři nazvaném „hlášení o narození zvířat, jejich úhynu, a ztrátě nebo přemístění (pro skot)“.

Uložení zvláštního opatření je pouze podpůrné a slouží k dosažení stavu, který požaduje zákon a žalovaný jako odvolací orgán přihlédl při rozhodování o výši pokuty ke splnění tohoto uloženého opatření. Opatření je Česká plemenářská inspekce oprávněna uložit fakultativně bez ohledu na uložení sankce.

Žalovaný dále uvedl, že podle § 27 odst. 8 plemenářského zákona lze za projednávaný delikt uložit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč. Při stanovení konkrétní výměry pokuty za správní delikt žalovaný přihlédl zejména ke způsobu jeho spáchání, kdy u 8 turů nebyly zajištěny ani nejzákladnější povinnosti stanovené plemenářským zákonem. Tato zvířata nebyla nikdy označena, tudíž nebyla identifikovatelná, nikde nebyla evidována a byla bez průvodních listů skotu. Žalobkyně ušní známky „ani objednala“, nezaslala hlášení do ústřední evidence a průvodní listy skotu si nevyžádala. Žalovaný dále přihlédl k době trvání, neboť k porušování zákona docházelo od narození nejstaršího zvířete dne 9.9.2006 do dne kontroly provedené dne „19.3.2010“. Dále žalovaný přihlédl k následkům správního deliktu, kdy nedodržení systému označování a evidence zvířat může vést k nemožnosti či znesnadnění vysledovatelnosti původu zvířat z důvodu ochrany jejich zdraví a tím vážně ohrozit bezpečnost potravin živočišného původu. De facto tak může dojít k ohrožení funkčnosti celého tohoto systému. Při vývozu zvířat do zahraničí by mohl být zpochybněn celý národní systém označování a evidence zvířat ostatními členskými státy Evropské unie a v konečném důsledku by ze strany Evropské unie mohly být uloženy České republice i restrikce spočívající v omezení či zákazu obchodování se zvířaty. Žalovaný dále přihlédl k tomu, že se jednalo o první zjištění nedostatků u žalobkyně a bylo přihlédnuto k následné k nápravě nedostatků. Žalovaný také zkoumal majetkové poměry žalobkyně a z veřejně přístupných základních evidovaných údajů o hospodářství zjistil, že žalobkyně pobírala za rok 2008 celkové podpory zemědělství ve výši 85.725,73 Kč. I z tohoto hlediska považuje žalovaný výši uložené pokuty za přiměřenou.

Při ústním jednání konaném dne 14. června 2012 u Městského soudu v Praze žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně v plném rozsahu odkázala na žalobu podanou dne

7. září 2010. Následně opětovně poukázala na skutečnost, že napadené rozhodnutí Ministerstva zemědělství je i nadále nepřezkoumatelné stejně jako v případě předchozího – Městským soudem v Praze již zrušeného - rozhodnutí. Zdůraznila, že nešlo o osm kusů zvířat tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, ale toliko o sedm kusů zvířat. Tato skutečnost je pak doložena dokladem ze dne 9. dubna 2008. V této souvislosti tedy zdůraznila, že nesouhlasí vytýkaný počet kusů dobytka. Opakovaně pak odmítla, že by dne 19. března 2010 v hospodářském objektu žalobkyně proběhla ze strany České plemenářské inspekce kontrola. Současně doplnila, že žalobkyně neměla v úmyslu zvířata převážet ani prodávat. Tím spíš za situace, kdy nebyla označena, čímž rozhodně nemohla porušovat evropské ani jiné právní předpisy. Nad rámec toho pak uvedla, že se opakovaně žalovaného dotazovala na onen jiný způsob značení, avšak odpovědi se nikdy nedočkala.

Žalovaný prostřednictvím svého zástupce rovněž odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Zároveň však upřesnil, že žalovaný v mezidobí neobdržel žádnou listinu obsahující dotaz ohledně označování zvířat. V tomto kontextu zdůraznil, že doručení dopisu žalobkyně ze dne 10. 6. 2009, jehož kopie je založena v soudním spise, žalovanému nebylo prokázáno. Listinu se totiž nepodařilo dohledat v evidencích jak žalovaného tak příslušného orgánu inspekce. Žalovaný rovněž uvedl, že každému chovateli je ze zákona uložena povinnost znát způsoby označování hospodářských zvířat. Jde totiž o elementární povinnost chovatele spojenou s označováním pomocí příslušných známek a vedením evidence. Žalobkyně však tuto svou povinnost nesplnila, neboť o vydání těchto známek sloužících k označení zvířete nepožádala. Ve vztahu k datu provedené kontroly v objektu hospodářství žalobkyně žalovaný uvedl, že tato skutečně neproběhla dne 19. března 2010. Jde však o zjevný překlep, na nějž je možné usuzovat z celého textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se na několika místech hovoří o dni 19. března 2008. Pouze v jednom případě je pak zjevně v důsledku písařského překlepu nesprávně uváděn rok 2010. Ve vztahu k onomu porušování evropských předpisů pak žalovaný uvádí, že nenahlášením správného počtu kusů chovaného dobytka není ve svém důsledku plněna povinnost České republiky vůči Evropské unii a dochází tak k neplnění povinností ze strany členského státu. Ve vztahu k počtu uváděných kusů dobytka žalovaný uvedl, že v listině, jíž se žalobkyně dovolává je skutečně uvedeno pouze sedm kusů, avšak zde se jednalo o nedodržování povinností týkajících se turů starších než šest měsíců (ohledně nichž platí částečně jiná pravidla), celkový počet zvířat, u nichž byly zjištěny nedostatky, je skutečně osm, jak také z protokolu o kontrole vyplývá.

Celkově pak ve vztahu k uložené pokutě žalovaný uvedl, že jde s ohledem na její výši spíše o pokutu symbolickou. Ta byla ukládána na samé spodní hranici ve výši 1.000,- Kč za jeden kus zvířete, tedy celkem ve výši 8.000,- Kč. Výše této pokuty současně zohledňovala skutečnost, že žalobkyně na základě učiněné výzvy ve stanovené lhůtě provedla nápravu nedostatků zjištěných realizovanou kontrolou.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc přitom posoudil takto:

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda je povinností každého chovatele zajistit označování chovaných zvířat a jakým způsobem by k označování mělo docházet.

Podle § 22 odst. 1 plemenářského zákona platí, že chovatel je povinen zajistit označování zvířat identifikačními prostředky, způsobem a v termínech stanovených vyhláškou. Jde o vyhlášku č. 136/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti označování a jejich evidence a evidence hospodářství a osob stanovených plemenářským zákonem (dále jen „vyhláška“). Tato vyhláška pak v § 10 a v § 11 konkretizuje označování turů včetně grafického vyjádření zavěšení ušních známek v příloze č. 2. Podle ní se tuři označují dvěma plastovými ušními známkami, po jedné v každém uchu, a to do 72 hodin po narození. Do této doby je chovatel povinen zabezpečit, aby bylo možné zjistit totožnost zvířete. Nelze-li tury označit ušní známkou z důvodu poškození, zánětu, či deformace ušních boltců, označí se náhradním způsobem tak, aby nedošlo k jejich záměně s jinými tury. Tento způsob označení chovatel neprodleně zaznamená do stájového registru. Současně podle § 22 odst. 5 plemenářského zákona platí, že zvíře, které není označené identifikačními prostředky, způsobem a v termínech stanovených vyhláškou, nelze přemísťovat.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že každý chovatel turů má povinnost bez dalšího zajistit označení zvířete identifikačními prostředky, přičemž tak má podle příslušné vyhlášky učinit do 72 hodin po narození zvířete. Pouze v případech, kdy ušní boltce nelze opatřit ušními známkami ze zdravotních důvodů zvířete, přichází v úvahu jiný způsob označení tak, aby nedocházelo k záměně jednoho tura s jiným. Příslušná ustanovení však není možné vykládat tak, že si každý chovatel může zvolit způsob označení turů, a to s poukazem na § 10 odst. 5 vyhlášky. Z uvedeného ustanovení totiž jednoznačně vyplývá, že jde o krajní řešení v případech, kdy nelze z důvodu špatného zdravotního stavu zvíře takto označovat. Námitka žalobkyně spočívající v tvrzení, že neoznačená zvířata nikdy nebyla přemísťována, tak nemohla obstát, neboť každý chovatel je povinen bez dalšího tury řádně identifikovat dvěma ušními známkami, a to bez ohledu na to, zda je přemísťuje či nikoli. Z přiloženého správního spisu je navíc zřejmé, že s pořízením ušních známek s ohledem na jejich vysokou pořizovací cenu žalobkyně nesouhlasila. To byl ostatně důvod, proč v době kontroly realizované Českou plemenářskou inspekcí nebyla zvířata řádně označena. K této skutečnosti došlo i přesto, že jí takový způsob označení ukládal plemenářský zákon spolu s příslušnou vyhláškou. Pro úplnost je na místě zdůraznit, že v průběhu kontroly v objektu hospodářství žalobkyně nebylo na kontrolovaných zvířatech zjištěno, že by trpěla onemocněním bránícím tomuto způsobu označování. To ostatně vedlo k vydání rozhodnutí o uložení zvláštního opatření ze dne 19. března 2008 o zákazu přemísťování všech zvířat vydaného rovněž mimo jiné z důvodu nepředložení průvodních listů skotu a nevedení stájového registru. Tuto skutečnost ostatně nepopřela ani sama žalobkyně. V této souvislosti pouze dodala, že vytýkané nedostatky v mezidobí odstranila. To ostatně vedlo ke zrušení takového opatření, a to dne 17. června 2008. Námitka žalobkyně spočívající v tvrzení, že chovaná zvířata nemusí být označena v situacích, kdy nedochází k jejich přemísťování, tak nemohla v daném kontextu obstát.

Podle § 23 odst. 1 písm. b), písm. c) a § 24 odst. 4 písm. a) plemenářského zákona je stanovena obecná povinnost chovatelů vést ve stájovém registru údaje stanovené vyhláškou a uchovávat je po dobu tří let. Chovatelé mají rovněž povinnost předávat pověřené osobě správné a úplné údaje stanovené vyhláškou a způsobem stanoveným vyhláškou a konečně vyžádat si od pověřené osoby průvodní list skotu.

V návaznosti na to tedy nemohla obstát ani námitka žalobkyně spočívající v tvrzení, že byla ze strany České plemenářské inspekce neoprávněně trestána za neodeslání hlášení o úhynu, ztrátě a utracení zvířat. Soud ve vztahu k této námitce však uvádí, že z Protokolu o výsledku kontroly označování a evidence turů č.j. 424/2008-ČPI/25/2008/Cab ze dne 19. března 2008, konkrétně pak kolonky označené jako „Registr zvířat v ústřední evidenci“ v části „počet zvířat neevidovaných v ústřední evidenci“ vyplývá, že žalobkyně nesplnila povinnost obsaženou v § 35 předmětné vyhlášky ukládající povinnost podat hlášení

o narození zvířat. Podle § 35 odst. 3 vyhlášky „hlášení o narození zvířat, jejich úhynu, ztrátě, utracení a přemístění a hlášení o přemístění na dočasném hospodářství zasílají chovatelé pověřené osobě do 7 dnů ode dne, kdy k narození, úhynu, ztrátě, utracení nebo přemístění zvířete došlo, vždy hromadně za celé hospodářství.“ Toto ustanovení tedy obsahuje obecnou formulaci pro vyjádření povinnosti podávat hlášení ve všech nastalých událostech označených jako „narození, úhyn, utracení a přemístění“.

Chovatel se tak může dopustit správního deliktu tím, že pověřené osobě neoznámí kteroukoli z uvedených událostí. V daném případě žalobkyně není sankcionována za to, že neohlásila úhyn, ztrátu, utracení nebo přemístění. Žalobkyně je sankcionována za to, že neohlásila narození turů, přičemž toto hlášení měla provést na formuláři nazvaném „hlášení o narození zvířat, jejich úhynu, ztrátě nebo přemístění (pro skot)“. Jde tedy o jednotný formulář, který se používá pro hlášení kterékoli z uvedených událostí. Žalobkyně měla v daném případě na tomto formuláři ohlásit narození zvířat, tuto povinnost nesplnila a právě za porušení této povinnosti byla sankcionována.

Dále bylo prokázáno, že žalobkyně nepředložila průvodní listy k celkem osmi kusům turů a tyto dále nevedla ve stájovém registru. Tyto skutečnosti vyplývají mimo jiné z protokolu o provedené kontrole v hospodářském objektu Bolehošť dne 19. března 2008. Podle § 34 odst. 1 plemenářského zákona přitom platí, že pro každou stáj a pro každý druh zvířat vede chovatel turů, ovcí nebo koz, s výjimkou chovatele chovajícího ovci nebo kozu na dočasném hospodářství, stájový registr, a to písemně na formulářích, které mu poskytuje pověřená osoba nebo formou počítačové databáze. Vedle stájového registru každý chovatel vystavuje podle § 39 odst. 1 plemenářského zákona průvodní list skotu. Ten je následně chovatelem turů zasílán pověřené osobě nejpozději do 14 dnů ode dne doručení hlášení o narození zvířat, jejich úhynu, ztrátě, utracení a přemístění. Průvodní list skotu pak musí provázet tura po celou dobu jeho života. Žalobkyně sice tyto nedostatky posléze odstranila, avšak to neznamená, že se z nich vyvinila. Navíc správní orgán tuto skutečnost dostatečně zohlednil při výši ukládané sankce.

V této souvislosti rovněž žalobkyně uvedla, že jí byla udělena pokuta za zjištěné nesrovnalosti u osmi kusů turů, ačkoli z Protokolu o výsledku kontroly označování a evidence turů č.j. 424/2008-ČPI/25/2008/Cab ze dne 19. března 2008 je zřejmé, že se provedená kontrola týkala pouze sedmi kusů. Tak tomu ovšem není. Z protokolu jednoznačně vyplývá, že bylo kontrolováno 13 zvířat z celkem 13 přítomných zvířat, mezi nimi bylo zjištěno celkem 8 zvířat nikdy neoznačených. Přílohu č. 2 protokolu (opatřenou vlastnoručním podpisem žalobkyně) tvoří seznam zvířat neuvedených ve výpisu z databáze ústřední evidence, kde je uvedeno celkem 8 zvířat a v příloze č. 3 je uveden seznam zvířat navržených k dodatečnému zařazení do ústřední evidence, kde je uvedeno toliko 7 zvířat, neboť zde není uveden býk narozený 5. 1. 2008. To vyplývá z toho, že u tohoto býka dosud neuplynula šestiměsíční lhůta, v níž měl být do ústřední evidence zapsán; to však nic nemění na tom, že i u tohoto zvířete byly porušeny povinnosti spočívající v jeho neoznačení vyhláškou stanoveným způsobem a v neohlášení jeho narození, když lhůta pro splnění těchto povinností již v době kontroly uplynula.

Žalobkyně dále namítala, že kontrola provedená v objektu hospodářství Bolehošť dne 19. března 2010 nikdy realizována nebyla. Pokud jde o tuto žalobní námitku, je z rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j. 25615/2010-17210 ze dne 25. srpna 2010 zjevné, že v daném případě jde o zjevnou písařskou chybu. To platí tím spíš, kdy na dalších místech v textu předmětného rozhodnutí je opakovaně uváděno datum 19. března 2008. Tento zjevný překlep

tedy neměl věcný dopad na výši ukládané pokuty. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že věcný dopad nemohla mít ani skutečnost, že se žalobkyně opakovaně správního orgánu dotazovala na onen „jiný způsob označení“. Soud k tomu uvádí, že žalobkyně nepředložila jednoznačný doklad o tom, že tento dotaz správnímu orgánu skutečně odeslala (byť se toto tvrzení jeví soudu jako pravděpodobné). I kdyby tato skutečnost ovšem prokázána byla, pak to žalobkyni nijak nezavazuje její povinnosti jako chovatelky zvířata do 72 hodin po jejich narození řádně označit. Jak již bylo uvedeno shora, tento „jiný“ způsob označení může být (s výjimkou zdravotních důvodů na straně zvířete) užít toliko vedle označení stanoveného vyhláškou, nikoli však namísto něj.

S ohledem na výše uvedené je tedy třeba jednoznačně konstatovat, že žalobkyně se vytýkaného správního deliktu skutečně dopustila a byla jí za něj po právu uložena sankce.

Za projednávaný správní delikt je možno podle plemenářského zákona uložit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč za každé zjištěné porušení nebo nesplnění povinností chovatelů uvedených v předmětném zákoně. Pokuta uložená ve výši 8.000,- Kč, tedy ve výši 1.000,- Kč za každé ze zvířat, u něhož bylo zjištěno porušení povinností, tak představuje pouhé jedno promile zákonem stanoveného rozpětí.

Dovolává-li se žalobkyně v této souvislosti skutečnosti, že vady zjištěné Českou plemenářskou inspekcí v průběhu kontroly provedené na její usedlosti v Bolehošti byly ve stanoveném termínu odstraněny, je třeba konstatovat, že tato skutečnost již byla správními orgány při jejich rozhodování zohledněna. Nemohla být ovšem zohledněna při úvaze o tom, zda má být žalobkyni uložena pokuta, ale mohla být zohledněna toliko při úvaze o tom, v jaké výši má být žalobkyni pokuta uložena. Právě s ohledem na tyto skutečnosti jí byla pokuta uložena prakticky na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Námítka žalobkyně spočívající v tvrzení, že výše uložené pokuty byla neoprávněná a při jejím stanovování nebylo přihlíženo k včasnému odstranění vytýkaných vad, tak nemohla v daném kontextu obstát.

Soud s pochopením akceptuje postoj žalobkyně k složitosti a rozsahu právní úpravy, kterou jsou chovatelé skotu – podnikatelé v tomto oboru činnosti - vázáni, nicméně na druhé straně je třeba konstatovat, že žalobkyni nemůže vyvinít její neznalost právní úpravy, kterou jako podnikatelka v tomto oboru je povinna znát a respektovat. Soud tak vzhledem k nesporným zjištěním při kontrole a k výši uložené sankce, která podle soudu představuje spíše preventivní než represivní výši, neshledal, že by postup inspekce či žalovaného byl v rozporu s požadavkem dobré správy a že by byl vůči žalobkyni nepřiměřený.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu